



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobkyně:

Ing. T. S., narozená xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx

zastoupena advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
sídlem Milešovská 1312/6, 130 00 Praha 3

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 128 10 Praha 2

o zaplacení 1 245 182,80 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. prosince 2024, č. j. 19 C 99/2016-1048,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o věci samé II. v rozsahu částky 589 243,20 Kč spolu s příslušenstvím od 6. 12. 2019 do zaplacení mění tak, že žalovaná je povinna do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni částku 589 243,20 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 6. 12. 2019 do zaplacení, jinak se v tomto výroku, tj. co do úroku z prodlení z částky 589 243,20 Kč od 14. 4. 2016 do 5. 12. 2019, potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. T.

II. Náklady řízení státu nese Česká republika.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů částku 290 972,20 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky Mgr. Barbory Kubinové.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 655 939,60 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 4. 2016 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 589 243,20 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 14. 4. 2016 do zaplacení (výrok II.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.), žalobkyni uložil povinnost nahradit náklady státu ve výši 8 646,63 Kč (výrok IV.) a žalované uložil povinnost nahradit náklady státu ve výši 8 646,63 Kč (výrok V.).
2. Žalobkyně požadovala původní žalobou částku 500 000 Kč, která představovala náhradu nemajetkové újmy, ke které došlo na straně žalobkyně v důsledku nesprávného úředního postupu soudní exekutorky Exekutorského úřadu Kutná Hora Mgr. Veroniky Jakubovské v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. [spisová značka]. Exekuce byla vedena na návrh oprávněného Ing. I. S. proti povinnému M. P. vyklizením domu na adrese Xxx xxx, xxx (dále také jen dům). V rámci této exekuce však byli dne 22. 4. 2015 z domu neoprávněně vyklizeni i žalobkyně a její děti. Povinný M. P. v domě nikdy nebydlel a dle přesvědčení žalobkyně byla celá exekuce zinscenována jejím tehdejším manželem Ing. I. S. s cílem dosáhnout toho, aby žalobkyně dům opustila. Soudní exekutorka postupovala v rozporu s právními normami, když žalobkyni neoprávněně vystěhovala, neboť žalobkyně se v domě nezdržovala na základě (údajného) práva povinného P., a proto nemohlo dojít k jejímu vykázaní. V důsledku nesprávného úředního postupu soudní exekutorky byla žalobkyni způsobena závažná psychická újma tím, že byla bez jakéhokoliv upozornění vyhozena ze svého domova, kde musela zanechat mnoho svých osobních věcí, a bylo jí zabráněno se do domu vrátit. Žalobkyně uváděla, že již před tímto zásahem trpěla psychickými problémy, které se v důsledku šoku z nesprávného úředního postupu soudní exekutorky obnovily. Proto žádala finanční odškodnění způsobené nemajetkové újmy. Následně žalobkyně v podání ze dne 2. 12. 2019 změnila žalobní tvrzení tak, že i nadále požaduje 3 000 000 Kč, z čehož ale je 30 000 Kč za oddělení od držby věcí, 28 344,80 Kč za duševní útrapy, 1 216 838 Kč za ztížení společenského uplatnění a 1 724 817,20 Kč za porušení práva na soukromí.
3. Soud prvního stupně již ve věci opakovaně rozhodoval. Původní žalobu na 500 000 Kč zamítl rozsudkem ze dne 7. 9. 2017, č. j. 19 C 99/2016-276, když při provádění exekuce vyklizením neshledal pochybení. Odvolací soud k odvolání žalobkyně rozsudek zrušil usnesením ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 70 Co 274/2018. Odvolací soud zdůraznil, že pro závěr, že žalobkyně byla vyklizena po právu, by muselo být prokázáno, že žalobkyně užívala dům na základě práva odvozeného od povinného P., a že nebude-li prokázáno, že byla žalobkyně vyklizena po právu jakožto osoba odvozuující své právo od povinného P., bude se soud prvního stupně zabývat otázkou vzniku tvrzené nemajetkové újmy na straně žalované a případně i formou a rozsahem odškodnění.
4. Znovu soud prvního stupně rozhodoval rozsudkem ze dne 26. 10. 2024, č. j. 19 C 99/2016-976, kterým uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 500 000 Kč s příslušenstvím a zamítl žalobu co do částky 2 500 000 Kč s příslušenstvím. Soud prvního stupně dospěl v novém rozsudku k závěru, že se soudní exekutorka Mgr. Veronika Jakubovská při vyklizení žalobkyně dne 22. 4. 2015 dopustila nesprávného úředního postupu spočívajícího v tom, že žalobkyni vyklidila, ačkoliv žalobkyně neodvozovala své právo užívat dům od povinného M. P.. Soudní exekutorka se přitom nesprávného úředního postupu dopustila úmyslně po dohodě s bývalým manželem žalobkyně Ing. I. S. a následně se své pochybení snažila zakrýt vytvářením falešných důkazů a manipulací se spisem.

- Shodu s prvopisem potvrzuje Z. T.

postup exekutorky, žalobkyně uvedla, že dle ustálené judikatury platí, že osoba, která újmu způsobila, odpovídá za celý následek, pokud se jedná o podstatnou příčinu, bez které by následek nenastal. Další příčiny tedy dle žalobkyně nemohou nic změnit na odpovědnosti žalované za celý následek. Žalobkyně nesouhlasila ani s výrokem o náhradě nákladů řízení, upozornila, že uplatnila několik nároků na náhradu nemajetkové újmy, u kterých byla vždy co do základu úspěšná, soud prvního stupně jí tedy měl přiznat náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 3 o.s.ř. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadených částech zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu projednání.

10. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobkyně uvedla, že není odpovědná za celý škodný následek, druhou příčinou špatného zdravotního stavu žalované bylo chování jejího bývalého manžela, přičemž oba škůdci, tedy I. S. starší a žalovaná, nebyli v žádném vztahu a jejich odpovědnost je dána z odlišných právních důvodů. Žalovaná je tedy přesvědčena, že jde o případ, kdy je třeba obě příčiny odlišit a žalovanou činit odpovědnou pouze za tu újmu nebo její část, kterou žalovaná svým postupem žalobkyni opravdu způsobila, a nikoli za část újmy, kterou žalobkyni způsobil její tehdejší manžel svým chováním a jednáním.
11. Žalovaná své odvolání směřovala proti vyhovujícímu výroku I. Předeslala, že nemá výhrady ke zjištění znaleckého posudku MUDr. Tučka. Soudu prvního stupně však vytkla, že nevzal v úvahu, že dle znaleckého posudku nebylo vystěhování žalobkyně jedinou příčinou jejích obtíží, které byly (krom vystěhování) způsobeny i manželskými problémy a rozpadem manželství žalobkyně. Příčiny zhoršení stavu žalobkyně byly tedy dle žalované dvě a stát nemůže odpovídat za újmu, kterou žalobkyni nezpůsobil on, nýbrž její bývalý manžel. Dle názoru žalované by měla být z důvodu více příčin zhoršení stavu žalované náhrada za ztížení společenského uplatnění snížena až na jednu polovinu částky, k níž dospěl soud na základě zjištění znalce. Žalovaná nesouhlasila také s tím, že jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení, jež nesl stát. Poukázala na to, že dle § 66 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, si organizační složky státu v působnosti jednoho správce kapitoly si při plnění svého předmětu činnosti navzájem neposkytují peněžitá plnění. Navrhla, aby odvolací soud změnil napadený vyhovující výrok tak, že nárok zčásti zamítne, aby dle výsledku řízení rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky a o nákladech řízení, které platil stát, aby rozhodl tak, že tyto náklady nese stát.
12. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované poukázala na závěry znaleckého posudku MUDr. Tučka, který uváděl, že v roce 2014 se žalobkyně vrátila z krizového centra XXX v relativně stabilizovaném stavu a k opětovnému zhoršení psychického stavu došlo až vzhledem k dalšímu významnému stresoru, který pro ni představovalo vystěhování z domu. Dle názoru žalované to potvrzuje její tvrzení, že nebýt nezákonného postupu soudní exekutorky při exekuci, k újmě na zdraví by vůbec nedošlo.
13. Odvolací soud již o odvolání rozhodl rozsudkem ze dne 29. dubna 2025, č. j. 70 Co 139/2025, kterým rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I. změnil ohledně příslušenství jen tak, že žalobu v rozsahu úroku z prodlení z částky 655 939,60 Kč od 14. 4. 2016 do 5. 12. 2019 zamítl, a že úrok z prodlení od 6. 12. 2019 z částky 655 939,60 Kč činí 10 % ročně, jinak rozsudek v tomto výroku, jakož i v zamítavém výroku II. potvrdil (výrok I.), dále rozhodl, že náklady řízení státu nese Česká republika (výrok II.), že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 341 078,30 Kč (výrok III.), a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok IV.).
14. Odvolací soud odkázal na to, že již v předchozím rozsudku konstatoval, že dne 22. 4. 2015 došlo k neoprávněnému vystěhování žalobkyně z domu na adrese Xxx xxx, xxx, a to nesprávným úředním postupem soudní exekutorky Mgr. Veroniky Jakubovské. V důsledku nesprávného úředního postupu soudní exekutorky vznikla žalobkyni nemajetkové újma dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. O nároku na náhradu nemajetkové újmy za oddělení od držby

věcí a za duševní útrapy již bylo rozhodnuto předchozím rozsudkem, kterým byla tato újma odškodněna částkou 500 000 Kč. Předmětem řízení zůstala dosud neuspokojená část nároku žalobkyně na 28 344,80 Kč, kterou žalobkyně požadovala za bolestné, a 1 216 838 Kč, kterou požadovala za ztížení společenského uplatnění. Odvolací soud neměl jakýchkoli výhrad k výši ohodnocení náhrady bolestného a náhrady ztížení společenského uplatnění tak, jak ji podle závěrů znaleckého posudku MUDr. Tučka určil soud prvního stupně, který bolestné ohodnotil v souladu se závěry znalce na částku 15 411,60 Kč a ztížení společenského uplatnění na částku 640 528 Kč. Současně odvolací soud nepřisvědčil odvolacím námitkám stran, že by tato částka měla být jakkoli modifikována. Nepřisvědčil žalobkyni, že by náhrada nemajetkové újmy na zdraví měla být zvýšena z toho důvodu, že ze strany soudní exekutorky šlo o úmyslně nesprávný postup, že soudní exekutorka neprojevila lítost, a naopak se snažila o zaházení nesprávného postupu vytvářením falešných důkazů. Odvolací soud měl za to, že tyto faktory zmiňované žalobkyní mají své místo při hodnocení nemajetkové újmy způsobené nesprávným postupem dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o němž však již bylo v tomto řízení rozhodnuto dříve. Nedůvodnou shledal odvolací soud i námitku žalované, že by náhrada újmy na zdraví žalobkyně měla být snížena z důvodu více příčin špatného zdravotního stavu žalobkyně, znalec totiž v posudku dospěl k závěru, že právě vystěhování vyvolalo v žalobkyni akutní reakci na stres a tato akutní reakce následně přešla do chronické poruchy přizpůsobení. Odvolací soud shledal pochybení soudu prvního stupně pouze při rozhodnutí o úrocích z prodlení, které žalobkyni přiznal již od 14. 4. 2016, ačkoli (jak odvolací soud podrobně vysvětlil ve svém předchozím rozsudku v této věci) žalobkyně svůj nárok na náhradu újmy na zdraví uplatnila až podáním ze dne 2. 12. 2019 a do prodlení se žalovaná dostala až 6. 12. 2019. Odvolací soud tak rozsudek soudu prvního stupně změnil pouze ve vyhovujícím výroku ohledně příslušenství a ve zbytku rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku i v zamítavém výroku potvrdil jako věcně správný.

15. Na základě dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2026, č. j. 30 Cdo 3059/2025-1099, uvedený rozsudek odvolacího soudu zrušil v té části meritorního výroku I., kterou byl potvrzen zamítavý výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, a dále zrušil rozsudek odvolacího soudu v závislých nákladových výrocích II. až IV., v tomto rozsahu vrátil Nejvyšší soud odvolacímu soudu věc k dalšímu řízení.
16. Nejvyšší soud konstatoval, že odvolací soud připustil, že se ze strany soudní exekutorky se jednalo o zaviněné protiprávní a zlovolné jednání, chybně je však nepokládal za okolnost hodnou zvláštního zřetele ve smyslu § 2957 občanského zákoníku. Nejvyšší soud uvedl, že úmyslné zavinění škůdce je třeba zohledňovat, neboť opačný přístup je v rozporu s výslovnou dikcí § 2957 věty druhé občanského zákoníku, která právě v úmyslu spatřuje důvody pro zvýšení náhrady, neboť vnímání neoprávněného zásahu do zdraví poškozeného bývá v takovém případě citelnější než u nedbalosti či objektivní odpovědnosti (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. 25 Cdo 1226/2023).
17. Odvolací soud po částečném zrušení svého předchozího rozsudku znovu z podnětu odvolání žalobkyně přezkoumal v intencích § 212 a § 212a o. s. ř. zamítavý výrok napadeného rozsudku soudu prvního stupně a to podle § 243g odst. 1 o. s. ř. při vázanosti právním názorem dovolacího soudu.
18. Odvolací soud se již ve svém předchozím rozsudku ztotožnil se závěry soudu prvního stupně že při neoprávněném vystěhování žalobkyně z domu na adrese Xxx xxx, xxx, jednala soudní exekutorka Mgr. Veronika Jakubovská úmyslně a následně se své pochybení snažila zakrýt vytvářením falešných důkazů a manipulací se spisem. Soud prvního stupně tento svůj závěr opřel o podrobné dokazování (viz. odst. 17 a násl. odůvodnění jeho rozsudku), k němuž neměl odvolací soud žádných výhrad. V kontextu závazného právního názoru dovolacího soudu představuje uvedené úmyslné jednání soudní exekutorky nesoucí stopy použití lsti, již nasvědčuje i manipulace s exekutorským spisem, okolnost hodnou zvláštního zřetele ve smyslu § 2957 občanského zákoníku, vedoucí ke zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění.

19. Odvolací soud v řízení vedeném pod sp. zn. 20 Co 264/2024 posuzoval skutkové shodnou situaci, žalobcem byl syn žalobkyně, který byl shodně se žalobkyní vystěhován v důsledku nesprávného postupu soudní exekutorky. I v této věci Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. 30 Cdo 854/2025, odvolacímu soudu uložil, aby úmyslné zavinění soudní exekutorky zohlednil při určení výše odškodnění dle § 2957 občanského zákoníku. Odvolací soud poté v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 20 Co 126, 264/2024-1247, konstatoval, že s ohledem na flagrantní porušení zákonného postupu soudní exekutorkou je odpovídajícím odškodněním ztížení společenského uplatnění dvojnásobek částky zjištěné znaleckým posudkem. V nyní posuzované věci, kdy jde o stejný nesprávný postup soudní exekutorky, nemá odvolací soud s ohledem na předvídatelnost soudního rozhodování (§ 13 občanského zákoníku) důvodu se od uvedeného závěru odchylovat.
20. Podle závěrů znaleckého posudku MUDr. Tučka žalobkyni náleží za ztížení společenského uplatnění částka 640 528 Kč. Z důvodu porušení zákonného postupu soudní exekutorkou závažně zasahujícího do dosavadního života žalobkyně spolu s následkem poškození zdraví, shledal odvolací soud odpovídajícím zvýšit odškodnění ztížení společenského uplatnění o žalobkyní požadovanou částku 589 243,20 Kč, což nedosahuje ani dvojnásobku částky zjištěné znaleckým posudkem.
21. Nedůvodnou shledal odvolací soud opětovně vznesenou námitku žalované, že by náhrada újmy na zdraví žalobkyně měla být snížena z důvodu více příčin špatného zdravotního stavu žalobkyně. V případě žalobkyně bylo provedeným dokazováním zjištěno, že ještě před nezákonným vystěhováním trpěla psychickými problémy, přičemž znalec MUDr. Tuček k tomu uvedl, že z odborného psychiatrického pohledu není možné rozlišit podíl jednotlivých stresových faktorů ovlivňující psychický stav žalobkyně. Současně však znalec ze zdravotní dokumentace žalobkyně zjistil, že krátce před vystěhováním (při kontrole dne 16. 4. 2015) bylo zjištěno podstatné zlepšení stavu žalobkyně. Poté došlo k vystěhování, a znalec v posudku dospěl k závěru, že právě vystěhování vyvolalo v žalobkyni akutní reakci na stres a tato akutní reakce následně přešla do chronické poruchy přizpůsobení (viz strana 24 posudku) Nyní je žalobkyně dlouhodobě léčena xxx, vzhledem k době, po kterou příznaky přetrvávají, lze předpokládat, že léčba bude dlouhodobá, může být i trvalá. Jak znalec uvedl, prognóza není příznivá, lze očekávat kolísající stav žalobkyně s pravděpodobnou celoživotní péčí psychiatra. Na základě uvedených zjištění znalce odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dovodil, že rozhodnou skutečností v posuzované věci zůstává nezákonný postup exekutorky jakožto nejpodstatnější a zásadní příčina poškození zdraví žalobkyně, bez které by škodní následek zcela jistě nenastal. Žalovaná proto odpovídá za celý následek. Za těchto okolností pak ani odvolací soud neshledal důvodným z uvedeného hlediska modifikovat přiznanou částku náhrady ztížení společenského uplatnění.
22. Žalobkyně svůj nárok na náhradu újmy na zdraví uplatnila podáním ze dne 2. 12. 2019, které bylo žalované doručeno dne 4. 12. 2019. Doručení podání žalobkyně, v němž nárok uplatnila, lze považovat za výzvu k plnění s tím, že splatnost nastala dnem následujícím po doručení a do prodlení se žalovaná dostala až 6. 12. 2019. Uplatňovat v tomto případě lhůtu šesti měsíců k předběžnému projednání nároku dle zákona č. 82/1998 Sb., není na místě, neboť žalovaná dala v řízení jasně najevo, že nároky žalobkyně vyplývající z nesprávného úředního postupu soudní exekutorky nehodlá uspokojit. Žalobkyně požadovala úrok z prodlení v zákonné výši, tu určuje nařízení vlády č. 351/2013 Sb., k prvnímu dni prodlení výše úroku z prodlení činila 10 % ročně.
23. Z uvedených důvodů odvolací soud napadený zamítavý výrok II. rozsudku soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm.) a o. s. ř. částečně změnil a žalobkyni přiznal částku 589 243,20 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 6. 12. 2019 do zaplacení, ve zbývajícím rozsahu, co do úroku z prodlení z částky 589 243,20 Kč od 14. 4. 2016 do 5. 12. 2019, zamítavý výrok podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky odvolací rozhodl dle § 224 odst. 2 o.s.ř. za použití § 142 odst. 1 a 3 o. s. ř. Žalobkyně má právo na plnou náhradu nákladů řízení, neboť výsledek řízení

projevující se tím, že poškozená žalobkyně dosáhla náhrady nemateriální újmy dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť žalobkyni výrokově nebylo přiznáno celé požadované plnění (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013), ohledně nároku na nemateriální újmy z poškození zdraví pak výše plnění záležela na znaleckém posudku. Při výpočtu náhrady nákladů řízení je nutno vycházet z částky 50 000 Kč jako tarifní hodnoty nároku na náhradu nemateriální újmy dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., a z částky přisouzené (v tomto případě celkem 1 245 182,80 Kč) u náhrady nemajetkové újmy na zdraví (k tomu viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3362/22). Celkově tak tarifní hodnota pro účely výpočtu odměny za zastupování v této věci činila 50 000 Kč za úsek řízení, kdy byla předmětem řízení pouze nemateriální újma dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., tj. od podání žaloby do rozšíření žaloby o nároky z újmy na zdraví podáním ze dne 2. 12. 2019. Zde nutno připomenout, že v rozsudku zrušeném dovolacím soudem odvolací soud v tomto úseku řízení nesprávně do tarifní hodnoty zahrnul i náhradu újmy na zdraví, ačkoli tak předmětem řízení ještě nebyla. Poté do rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 26. 9. 2024, kdy bylo rozhodnuto o nároku na náhradu nemateriální újmy dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., činila tarifní hodnota 1 295 182,80 Kč (50 000 Kč + 1 245 182,80 Kč). Následně byla předmětem řízení pouze náhrada újmy na zdraví a tarifní hodnota činila 1 245 182,80 Kč do rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 29. 4. 2025. Poté byla předmětem řízení před Nejvyšším soudem a znovu před soudem odvolacím již jen náhrada za ztížení společenského uplatnění v částce 589 243,20 Kč.

25. Náhradu nákladů řízení žalobkyně před soudem prvního stupně představuje odměna advokátky žalobkyně za 13 úkonů právní služby po 3 100 Kč, za úsek řízení, kdy byla předmětem řízení pouze nemateriální újma dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu dne 15. 11. 2016, doplnění dle výzvy soudu ze dne 13. 12. 2016, účast na jednání soudu dne 2. 2. 2017, účast na jednání soudu dne 25. 4. 2017, podání důkazních návrhů ze dne 19. 5. 2017, účast na jednání soudu dne 7. 9. 2017, odvolání ze dne 27. 11. 2017, účast na jednání soudu dne 23. 5. 2019, doplnění tvrzení a důkazů ze dne 24. 6. 2019, účast na jednání soudu dne 8. 8. 2019 a účast na jednání soudu dne 31. 10. 2019), dále odměna advokátky žalobkyně za 10 úkonů právní služby po 13 500 Kč a 1 úkon v poloviční výši 6 750 Kč, za úsek řízení, kdy byla předmětem řízení nemateriální újma dle zákona č. 82/1998 Sb. i újma na zdraví (doplnění specifikace jednotlivých nároků ze dne 2. 12. 2019, účast na jednání soudu dne 5. 3. 2020, účast na jednání soudu dne 24. 9. 2020, účast na jednání soudu dne 6. 10. 2022, účast na jednání soudu dne 8. 12. 2022, účast na jednání soudu dne 2. 5. 2023, účast na jednání soudu dne 22. 6. 2023, účast na jednání soudu dne 17. 10. 2023, účast při jednání, při kterém došlo k vyhlášení rozhodnutí dne 26. 10. 2023 – ½ odměny, odvolání ze dne 24. 1. 2024 včetně doplnění, účast na jednání odvolacího soudu dne 26. 9. 2024), dále odměna advokátky žalobkyně za 2 úkony právní služby ve výši 13 300 Kč za úsek, kdy byla předmětem jen újma na zdraví (účast na jednání soudu dne 17. 12. 2024 a účast na jednání odvolacího soudu dne 29. 4. 2025). Dále náhradu nákladů tvoří odměna advokátky žalobkyně za 2 úkony právní služby po 10 660 Kč (podání dovolání a účast při jednání před odvolacím soudem dne 21. 5. 2026). Dále náhrada nákladů řízení zahrnuje 25 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění do 31. 12. 2024, a 3 paušální náhrady ve výši 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025, k tomu nutno připočíst 21 % DPH ve výši 50 152,20 Kč a soudní poplatek 2 000 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů žalobkyně činí 290 972,20 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla

vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 21. května 2026

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu